

Hvorfor er familiepleje så godt for børn

Af Marianne Jensen, specialkonsulent, Fabu.

Jeg har, som medarbejder i Fabu igennem mange år, plejemor og tidligere leder af lokalinstitution, lyst til kort at skitsere nogle af de tanker, som jeg har omkring familiepleje og vores arbejde med børnene.

I forbindelse med den debat, der er i medierne i øjeblikket, synes jeg at det er meget alvorligt, at det vigtige og værdifulde arbejde der udføres på familieplejeområdet, bliver fremstillet meget defaitistisk (opgivende). Jeg synes, at vi skal se på familiepleje på "metaplan" forstået på den måde, at det skal ses i et længere perspektiv, hvor den nye viden om børn og vores ændrede moderne samfund inddrages.

At give op nytter ikke. At familiepleje nytter, det er jeg ikke i tvivl om.

Det kræver, at vi der arbejder med disse børn, det gælder både os som konsulenter, plejeforældre og forvaltninger, alle får forståelse for, at børn skal have mulighed for at blive aktører i eget liv, ikke kun at blive som plejeforældrenes egne børn og ikke nødvendigvis leve et liv, som plejeforældrenes.

De børn, som vi anbringer, er jo børn af deres forældre og eget netværk og så kommer plejeforældrene, som det nye netværk oveni.

Heldigvis ved vi nu, hvor resiliente (selvhelbredende) børn er, når de får det rette miljø at udvikle sig i. Et miljø, hvor der er glæde, tro på at det nytter, plads til at zigzagge, forståelse for at ens plejebarn har både gode og svære oplevelser med i bagagen. Forståelse for, at børnene ikke udvikler sig i et jævnt tempo, men med de svingninger i udviklingskurven, der er forståelige, når man tænker på det evige overarbejde børnene er på. Ro og tålmodighed!

Moderne børn, der bliver understøttet medmenneskeligt og fagligt, de vil få mulighed for at bruge deres medfødte kompetence til dobbelt tilknytning. Børn skal have mulighed for at bevare kendskabet til deres egen familie, fordi de så, måske engang senere i livet, vil kunne bruge dem. – Og det er jo guld værd.

Jeg ser det hver eneste dag i samvæsarbejdet. Det er så værdifuldt for børnene, at have hele deres ofte, for os at se, kaotiske liv at forholde sig til. Vi må sørge for, at de lærer at håndtere deres eget liv. Det gør vi IKKE ved at give op, og være kede af, at de er svigtede børn.

Alle plejebørn er jo i udgangspunkt svigtede. Hvis vi så fortsætter "det er synd og håbløst tanken," så er de børn virkelig dårligt hjulpet.

Gode plejefamilier stiller sig anerkendende til rådighed ALTID. Gode plejefamilier modtager gerne støtte, viden og sparring, hvilket som oftest er nødvendigt for at kunne se næste udviklingsmulighed og ikke blive for skuffede eller ambitiøse på barnets vegne.

Det vil sige, at de skal kunne rumme barnets sorg, se de ofte små tegn på udvikling og understøtte det og glædes ved det. Så vil børnene kunne komme til dem altid og ikke fyre dem.

Plejeforældre skal forstå, at de diskvalificerer børnene, hvis de ikke arbejder sammen med børnenes forældre og ikke accepterer det, deres plejebørn er rundet af.

Man kan ikke give op, og man er model for et barn altid, også når børnene er voksne. Så er vi jo modeller som bedsteforældre, som gamle på arbejdsmarkedet mv.

Hvis de samme børn kom på børnehjem, hvem har de så som forældremodel? De har ingen, og vil kunne gentage det svigt, de selv har haft. Når børnene selv bliver forældre, skal vi plejeforældre jo være bedsteforældre, fejre fødselsdag med dem, støtte dem i uddannelse, være med til bryllup, skilsmisser og hvad livet ellers bringer, det gør en institution ikke mange år efter!

Vi ved, at man sætter spor i hinanden, at hjernen udvikler sig, at der kan laves nye mønstre osv. Al den nye forskning skal implementeres, men glæde og stolthed er jo også virkelige målbare værkstøjer i dette svære og tunge og vidunderlige arbejde.

Plejebørn skal ikke, og kan ikke, blive kopier af plejeforældrenes børn. De skal være børn, der lærer at navigere i den ulykkelighed og skinbarlige virkelighed, der gør, at de bor i pleje. Det kan de lære, hvis alle vi andre kan holde det ud. De er andres kød og blod, men lige værdifulde mennesker.

Aflastning er et dumt ord. Hvis vi havde været klogere, skulle vi have kaldt det ekstrarfamilie, venner, bonus eller hvad ved jeg. Min tanke med det er, at det er rigtigt godt for en del børn, at have andre at komme hos, for ofte har disse børn spinkelt netværk og deraf få erfaringer med familier.

Jeg har mange, mange eksempler på, at børnene og deres vennefamilier (aflastning), er blevet meget glade for hinanden og har en helt anden måde at være sammen på end i plejefamilien. Ligesom vi andre har med vore venners børn, børnebørn, nevøer, eller hvem vi nu omgiver os med.

Jeg har også etableret en børnegruppe, hvor fire store drenge nu er venner, fordi de har været i aflastning sammen. De store børn, der vender tilbage i deres ekstrarfamilie, kan jeg mange gode historier om. Jeg kunne holde et kæmpeforedrag om nogle af de store børn, jeg har talt med om deres erfaringer med samvær. Det er så rørende og interessant. Et eksempel:

Aksel, som nu er 22 år, sagde, at først her til jul, havde han kunne sige til sin far, at han var stolt af ham, for han kunne igennem årene se, hvordan han (altså faren) havde udviklet sig og nu var voksen overfor sine andre små børn. Aksel fortalte, at faren var blevet meget rørt og havde grædt af glæde (det gjorde jeg også).

Hvordan skulle den dreng have set den udvikling, hvis vi havde "skånet" ham for at se sin far? Overordnet er mit budskab, at vi må lære at holde ud, at plejebørnene selv skal leve deres liv, og vi ikke kan tage smerten fra dem, men lære dem at leve med den og give dem kompetencer til, at lave nye og mere konstruktive mønstre.

Det tager tid!

Det var bare lidt af tankerne.

Maj 2012